

அநகேமாக கவனத்தகைக் கோருவதும் குவிப்புதும் விலகல்களும் வறோபடல்களும் ஆச்சரியங்களும். குறிப்பாக எழுத்தாளர்கள் இந்த வகை விலகல்களாகவும் ஆச்சரியங்களாகவும் இருப்பதுண்டு. அதனால் அவர்கள் கவனத்தகைக் குவிப்பவர்களாகவும் அவர்களால் பலமையங்கள் கவனத்துக் குரியனவாகவும் அமகைின்றன. கவனத்தகைக் குவிக் கும விலகல்களில் ஒருவராக லெ. முருகப்பதியும் இருக்கிறார். அவருடைய இலக்கியப் பங்களிப்பு, எழுத்து என்பவற்றுக்கு அப்பால், இலக்கியத்தின் வழியாக அவர் கொண்டிருக்கும் அக்கறைகளும் சயெற்பாடுகளும் இந்த விலகலை அடர்த்தியாகக் குகின்றன. எனவதோன் முருகப்பதி கட்டிய கவனத்தைப் பறுகிறார். தன்னுடைய அக்கறைகளாக் காகவும் பங்களிப்புக் காகவும் முருகப்பதி இயங்குகின்ற வகேமும் நுட்பமும் அசாதாரணமானது. துடிப்பும் ஒருங்கு குவிந்த கவனமும் அவரையும் அவருடைய சயெற்பாடுகளையும் முன்னகர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் அவர் சோர்வின்றி உழகைகிறார். எப்போதும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். பிறரையும் இயக்குகிறார். பிறரும் இயங்குத்தண்டுகிறார். இதில் பறும் பாலானவை பொதுப்பணிகள். உதவிப்பணிகள். ஊக்கப்பணிகள். மறும் பக்கத்தில் “எழுதுங்கள் - சயெற்பாடுங்கள்” என்று ஊக்கப்படுத்தும் காரியங்கள்.

‘எவ்வளவு முரண்பாடு உள்ளவர்களும் ப்பதியை முறித்துக் குண்டு எதிர்நிலகைக் குப்போக இயலாது. அவர் எப்பவும் எதயாவது சயெத்து கொண்டயேரூப்பார். மற்றவர்களையும் ஊக்குவிப்பார். அவருக்காகவடே, அவருடைய முயற்சிகளாக் காகவடே நாங்களும் எதயாவது சயெய்த்தான் வணும். தன்னுடைய சக்தியை எல்லாம் குவித்து அவர் சயெத்து வருகின்ற பணிகளை நினதைதால் ஆச்சரியமடே வரும்’ என்று ப்பதியைப் பற்றி அவருடைய நண்பர்களில் ஒருவரான கிருஷ்ணமீர்த்தி சொல்கிறார். கிருஷ்ணமீர்த்தியும் ஒரு எழுத்தாளரே. ப்பதிக் கு அண்மையில் அவுஸ்ரலேயாவிற்தான் இருக்கிறார்.

கிருஷ்ணமீர்த்தி சொல்வதைப்போல ப்பதி ஒரு அசாதத்தியமான மனிதர்தான். தனியொருவராக நினறும் நிறுவனம்போலச் சயெற்படும் சில ஆளும்கைளில் அவரும் ஒருவர். அதுதான் அவருடைய பலமும் அடயாளமும் சிறப்பும்.

Written by - கருணாகரன் -

Thursday, 01 November 2012 19:28 - Last Updated Thursday, 01 November 2012 19:55

புத்திக் கும் எல்லோரையும் போல இரண்டு கண்களே உள்ளன. ஒன்று இலக்கியமும் எழுத்தும். மற்றது உதவிப் பணியும் பின்தங்கிய நிலையிலிருப்போருக்கான தொண்டும்.

இந்த இரண்டாவது கண் விசயத்தில் புத்தி படபாளிகளிடத்தில் ஒரு முன்னோடியே. வறோ சில படபாளிகள் புத்தியைப் போலப் பொதுப்பணிகளைச் செய்து வந்தாலும் அவை ஒரு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட விதத்தில் தொடர்ச்சியாகக் கொண்டுவயைல்ல. நட்சேன் புத்தியின் வழியில் “வானவில்” என்றொரு உதவித்திட்டத்தை இப்போது ஆரம்பித்து நடத்தி வருகிறார். சாந்திரமேஸ் “நட்சேகரம்” அமைப்பின் மலமாக உதவி வருகிறார். சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம் பலரையும் உதவிக்கு துண்டி அவர்களையே நன்செய் பரப்பில் ஈடுபடுத்துகிறார். இதையிட தாமரைச் செல்வி, தமிழ்ப்பிரியா என இன்னும் சிலர் உதவிப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இப்படி இன்னும் சிலர் உண்டு. ஆனால், எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் புத்தியே. அவருடைய பணிகளே!!

கடந்த இருபது ஆண்டுக்கும் மலோக தன்னோடு வறோ பல நண்பர்களையும் இணைத்துக்கொண்டு போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களின் வறிய மாணவர்களுடைய கல்விக் காக அவர் உதவி வருகிறார். இதில் ஏறக்குறைய 600 க்கும் மலோக மாணவர்கள் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் பயன்படுகிறார்கள்.

இலங்கையில் பிறந்து, அவுஸ்ரலேயாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மூலுப்புத்திக் கும் உலகமெங்கும் நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர் நண்பர்களைக் கொண்டாடும் விதம் அப்படி. அது அவருடைய நண்பர் வட்டத்தை பரப்பித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. நண்பர்களை அவர் தேடிச் செல்கிறார். அவர்களுக்கிடையில் இருக்கும் பதேங்களதைத் தவிர்த்து விட்டு நட்பைக் கொண்டாடுகிறார். அந்த நட்பை பராமரிக்கிறார். அந்த நட்பின் ஊடாக அந்த நண்பர்களையும் தன்னுடைய பொது வளையையே நோக்கி, அந்தப் பொது வளையின் செயற்களத்தை நோக்கி, பணிப் பிராரந்தியத்தையே நோக்கி அழைத்து வருகிறார். இது ஒரு வித்தியாசமான நடத்தை. நாம் கவனங்கொள்ள வேண்டிய நடத்தை. கவனத்திலடையக்க வேண்டிய முன்மாதிரிகளில் ஒன்று.

மூலுப்புத்தியினால் அப்படிப் பொது வளைய்க்கும் பொதுச் செயற்களத்துக்க்கும் அழைத்து வரப்பட்ட பல நண்பர்களின் பங்களிப்பு இன்று இலங்கையில் பாதிக்கப்பட்ட பலருடைய வாழ்க்கைக்கு உதவியாக இருக்கிறது. குறிப்பாக போர்க்காலத்தில் பாதிக்கப்பட்ட வடக்கு கிழக்குப் பகுதி மக்களுக்க்கும் இளைய தலைமுறையினருக்க்கும் புத்தியின் அக்கறையையும் செயற்பாடுகளும் பரவும் பயன். நன்கு ஒழுங்கமைப்பட்ட திட்டமிடலில் இந்த உதவிகளும் உதவிகளின் மலமான விருத்தியும் நடப்பெறுகின்றன. கிளிநொச்சியில் என்னுடைய மகன் பதிக்கின்ற பாடசாலைய்க்கும் புத்தியின் நண்பர்களுடைய உதவிகள் கிடக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணம் கொக்குவிலிலும் திருக்கோணமலையிலும் இப்படி பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கான உதவி மையங்கள் இயங்குகின்றன. கொக்குவில் இயங்குகின்ற மையத்துக்கு நான் போயிருக்கிறேன். சிறுவர் அபிவிருத்திக்கான நிலையம் என்ற பெயரில் அது இயங்குகிறது. (இப்பொழுது அது யாழ்ப்பாணம் சூண்டிக் குளியில் அதை இடம் மாற்றியிருக்கிறார்கள்). அங்கே எந்தப் பிரமாண்டமான நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் கிடையாது. அதிக வளங்களைக் குவித்து நேரத்தையும் வளங்களையும் வீணடிக்கும் தன்மை இல்லலை. மிக மட்டான, அடிப்படவை வசதிகளே குறைந்த நிலையில் அந்த உதவி மையம் இயங்குகின்றது. இரண்டு பணியாளர்களும் ஒரு கணினியும் ஒரு நிர்வாகியும் மட்டும் அங்கே உண்டு. வழமையான, தொண்டு நிறுவனங்களின் நிர்வாக அமைப்பின் சமீபிப்பை அங்கே காண முடியவில்லை. அங்கே இருக்கின்ற பாலதயானந்தன் என்பவர், தன்னையைப் போல அந்த அலுவலகத்தையும் அமைதியாகவும் எளிமையாகவும் நல்ல முறையிலும் நிர்வகிக்கிறார்.

வெளியாரின் அல்லது புலம்பெயர்ந்த மக்களின் நிதிப்பங்களிப்பில் அல்லது அவர்களுடைய உதவியில் இயங்குகின்ற அந்த அமைப்பும் அல்லது நிறுவனமும் இப்படி மட்டும் மட்டான வளங்களுடன் இருப்பதில்லை. அவற்றில் ஒரு மினுக்கமும் ஆடம்பரத்தன்மையும் இருக்கும். டொலர் ரூபாயாக ஆகும் போது ஏற்படக்கின்ற மினுக்கம் அது. அல்லது பிராங்கோ மாரக்கோ நொஸக்கோ ரூபாயாகும் போது உருவாகின்ற வீக்கம். ஆனால், மருகப்பதியாலும் மற்றும் நண்பர்களாலும் உருவாகக்கூடிய நிர்வகிக்கப்படும் இந்த அமைப்பு இதற்கு மாறாகவே இருக்கிறது. காசை வீணாகாத கரிசனை. கஸ்ரப்பட்டும் உழைத்த பணத்தை பெறுமதியாகச் செலவழிக்க வேண்டும் என்ற அக்கறை. அந்தச் செலவு உண்மையில் செலவே அல்ல. அது எதிர்கால மனிதர்களுக்கான பயன் என்ற புரிதலுடன் செய்யப்படும் எளிமையான முதலீடு. இதுவும் இந்த விலகல்களில் - வேறுபடல்களில் ஒன்று.

பிபதியின் இந்த அமைப்பு பலருடைய கட்டும் முயற்சியின், பலருடைய சிந்தனையின் வடிவம் என்றாலும் அதை "பிபதியின் அமைப்பு" என்றே அவருடைய நண்பர்கள் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு பிபதியின் நலநோக்கத்தை அவர்கள் புரிந்திருக்கின்றனர். அவர்கள், பிபதியின் மீது மிகப் பெரிய மதிப்பும் நம்பிக்கையும் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு நல்ல மனிதரில் நம்பிக்கை கொண்ட பலருடைய கட்டும் செயற்பாட்டின் வெற்றியாகவும் அடையாளமாகவுமே அதைப் பார்க்கிறேன்.

இப்பொழுது இந்த அமைப்பை தன்னுடைய சவேபைப் பரப்பையும் ஆழத்தையும் மலேமும் விரிவாகக் கவனித்துக் கிறது. அதற்கே முன்கெகிறது. புலம்பெயர்ந்து வெளவறே நாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற நண்பர்களை எப்படியோ ஒருங்கிணைத்து (அந்த ஒருங்கிணைப்பின் கதையை மருகப்பதிதான் சொல்ல வேண்டும்) போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மற்றும் வறுமையிலையிலுள்ள குடும்பங்களின் பிள்ளைகளுடைய கல்விக் கு உதவும் ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்.

பெற்றோர், பாடசாலை ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள் மற்றும் பொதுத்துறை சார்ந்தவர்களே இணைத்து தங்களிடையே சவேயை ஆற்றிவருகின்றனர் இந்த அமைப்பினர். இந்த அமைப்பின் ஆண்டு நிறைவொன்றையொட்டி முருகப்பதி 2010 இல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்திருந்தார்.

பொதுவாக தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பும் புலம்பெயர்வாசிகள் இங்கே கோவில்கள், நண்பர் மற்றும் உறவினர் வீடுகள், அங்கே நடக்கும் கொண்டாட்டங்கள் என்றமாதிரியான ஒரு சூற்று வட்டத்தில் தங்கள் தங்களிடையே நிகழ்ச்சி நிரலையும் நிகழ்ச்சிப் பரப்பையும் வைத்துக் கொள்வார்கள். சிலர் மட்டும் விலகலாக எங்காவது வயதோதிபர் இல்லம், சிறுவர் இல்லங்கள் என்று இயங்குகின்ற நிறுவனங்களுக்குச் சென்று உதவுவார்கள். மற்றும் படிபொதுவாக தனிப்பட்ட பயணங்கள், களேகைகள், செலவுகள் தான். இன்னும் சந்தோசமாக இருக்க வேண்டும் என்றால் காரைநகரில் இருக்கும் கச்சரினாபீச்சுக்குப் போவார்கள். அல்லது “கள்” அடிப்பார்கள்.

முருகப்பதி இதிலிருந்து வறோபட்கிறார். அவருடைய “2010 ஜனவரி - யாழ்ப்பாணப் பயணம்” பல விசயங்களை வறோபட்த்திக் காட்டியது. நான் நினகைகிறனே, நான்கு நாட்கள் தான் முருகப்பதி யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி நின்றிருப்பார் என்று. அந்த நான்கு நாட்களிலும் அவர் இந்த உதவும் அமைப்பின் செயற்பாடுகளை நரேல்கவனித்தார். இந்த அமைப்பின் மலம் பயன்பறும் பிள்ளைகளையும் பெற்றோரையும் சம்மந்தப்பட்ட அதிபர், ஆசிரியர்களையும் ஒருங்கிணைத்து கொக்குவில் இந்துக் கல்லரியில் தைப் பொங்கல் நாளன்று, ஒரு சந்திப்பை நடத்தினார். அந்தச் சந்திப்பில் இந்த அமைப்பின் மயவாளர்களான புலம்பெயர் நாட்களின் பிரதிநிதிகளையும் இணைத்து திருந்தார்.

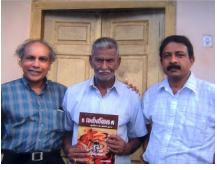
அதற்கு முதல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த போர்ப்பிரதேசங்களின் அபிவிருத்தி தொடர்பான கருத் தரங்கிலும் கலந்து கொண்டார். அந்த அரங்கில் முன் வகைக்கப்பட்ட பல வறோ விவாதத்துக்குரிய விசயங்களைப் பற்றி ஒரு படபைப் பாளியும் சமீகச் செயற்பாட்டாளரும் என்ற வகையில் பிபதியும் தன்னுடைய கவனங்களைச் செலுத்தியிருக்கக்கட்டும்.

இதவேளே பம்பரமாகச் சூழன்ற அந்த நான்கு நாட்களுக்குள்ளும் உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டை இலங்கையில் நடத்துவது தொடர்பான ஒரு பத்திரிகையாளர் சந்திப்பையும் அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தினார். இந்தப் பத்திரிகையாளர் சந்திப்பில் சாந்தன், நோயல் நடசேன், சித்தாந்தன், இராஜேஸ் கண்ணா உட்பட வறோ சிலருடன் நானும் கலந்து கொண்டனே.

Written by - கருணாகரன் -

Thursday, 01 November 2012 19:28 - Last Updated Thursday, 01 November 2012 19:55

இவற்றினிடே அவர் தன்னுடைய இலக்கிய நண்பர்களையும் சந்தித்தார். அதற்காக அவர் அதிக சிரமமடெடுத்துக் கொண்டு தடேசிச் சினை மகம் கியமானது. குறிப்பாக சூதந் திராஜா, அ.யசேராசா, சாந்தன் போன்றவர்களிடம். தாயகம் குழுவினரையும் சந்திப்பதற்கு ஆர்வமாக இருந்தார். சட்டநாதனிடம் போக முயன்றபோதும் இறுதியில் ஏனோ பொருத்தமின்னகாரணமாக அது சாத்தியப்படவில்லை என்று கவலைப்பட்டார். அதிலும் மல்லிகையில் மிக நீண்டகாலம் பணியாற்றிய சந்திரசேகரத்ததை தடேசிச் கொண்டு அவருடைய வீட்டு இருக்கும் நீர்வலேகிக்குப் போய் அவரைப் பார்த்துப் பசேயது முக்கியமான ஒன்று. பழகிய ஒருவரதை தடேசிப்போவதென்தில் என்னபுதினம் இருக்கிறது என்று உங்களுக்குத் தோன்றலாம்.

இங்கே பிபதி தடேசிச் சினை சந்திரசேகரம் ஒரு சாதாரண அச்சுக் கோர்ப்பாளர். இன்று அச்சுக்கோர்க்கும் தொழிலும் இல்லலை. கலையும் இல்லலை என்ற நிலை வந்து விட்டது. இன்றைய விளக்கத்தின் படி அன்றைய கணினி வடிவமைப்பாளர் என்று சந்திரசேகரத்தைச் சொல்லலாம். அவர் மல்லிகையின் அச்சுக் கோர்ப்பாளராக ஏறக் குறையை இருபது வருசத்துக்கு மலோக வலே சயெத்வர்.

ஆனால் சந்திரசேகரம் மல்லிகையில் முக்கியமானவர். மல்லிகையின் வளர்ச்சியில் முக்கியமானவர். அவர் மல்லிகையின் அச்சுக் கோர்ப்பாளராக மட்டும் இருக்கவில்லை. அதற்கப்பால், எங்கே எந்தப் படப்பாளியகை கண்டாலும் மல்லிகைக்காக எழுதும்படிகடேகும் அளவுக்கு மல்லிகையுடன் தன்னகை இணைத்துக் கொண்டவர். மல்லிகை அலுவலகத்துக்கு வருவோரை வரவற்றேற்புப் பசேவதும் பதில் சொல்வதும் சந்திரசேகரமே. அவரே அனதைத்தையும் பார்ப்பார். அனதைத் தைப் பற்றியும் முடிவெடுப்பார். டொமினிக் ஜீவா இல்லாத வளகைகளில் சந்திரசேகரமே மல்லிகையின் “சீவ் எடிறற்றர்”. ஏ.ஜே. கனகரட்டணா கட்ட சந்திரசேகரத்தையே “சீவ் எடிறற்றர்” மல்லிகை” என்று சொல்வார். எனவே அவரை ஒரு சாதாரண அச்சுக் கோர்ப்பாளர் என்று சொல்ல முடியாது. அப்படிச் சொல்வது அழகும் அல்ல. மல்லிகைக்காக சந்திரசேகரம் ஊழியம் சயெத்வர் என்றே சொல்லலாம்.

ஜீவா மல்லிகை அலுவலகத்தில் இருந்தாலென்ன இல்லாதது விட்டாலென்ன மல்லிகை அலுவலகத்தில் சந்திரசேகரம் இருப்பார். வலேகைகள் நடக்கும். ஆட்கள் வந்து போவார்கள். ஜீவாவுடன் பசேவதவர்கள், முரண்பாடு கொண்டவர்கள் கட்ட சந்திரசேகரத்துடன் நடப்பைப் பாராட்டினார்கள். சந்திரசேகரத்துக்காகவே மல்லிகைக்கு

Written by - கருணாகரன் -

Thursday, 01 November 2012 19:28 - Last Updated Thursday, 01 November 2012 19:55

வந்து போவோரும் உண்டா. அதனால், சந்திரசகேரத்துக்காகவே மல்லிகையில் எழுதிய பலர் இருக்கிறார்கள்.

இதனால் மல்லிகைக்குப் போகிற அத்தனை பரோடனும் சந்திரசகேரத்திற்கு நட்பு. சந்திரசகேரத்தை மல்லிகையின் எந்தப் படையாளியும் மறக்க முடியாது. மல்லிகையுடன் நெருக்கமான வாசகர்களும் மறக்கலோது.

ஆனால், இப்பொழுது யாரும் சந்திரசகேரத்தைத் தேடிப் போய்ப்பார்ப்பது குறைவு. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மல்லிகை அலுவலகத்தையே வா, கொழும்புக்கு இடம் மாற்றிய பிறகு, சந்திரசகேரம் சில காலங்கள் ஒரு தொடர்புக்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மல்லிகை அலுவலகத்திற்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தார். யாழ்ப்பாண அலுவலகத்துக்கு வரும் படையாளிகளுடன் பசுவதும் மல்லிகைக்கு படையாளிகளைச் சேர்ப்பதும் சந்திரசகேரத்தின் பணி. பின்னர் அதுவும் நின்று விட்டது. சந்திரசகேரமும் வீட்டோடு நின்று விட்டார். அப்படி இருந்த சந்திரசகேரம் இப்போது மதுமையில் தன்னுடைய ஊரோடு - நீர்வலே, மாதுவனில் இருக்கிறார்.

ஒரு காலத்தில் சந்திரசகேரத்துடன் மிக நெருக்கமாக இருந்தவர்கள் இப்போது அவரைச் சந்திப்பதோ விசாரிப்பதோ குறைவென்றாலும் அவர், எல்லோரையும் பற்றியும் விசாரிப்பார். எவருடைய அன்பையும் அவர் மறக்கவில்லை.

புதிதான சந்திரசகேரத்தைப் பார்க்க விரும்பினார். ஆகையால் நீர்வலேக்குப் போனோம். மூலக்கப்பதியைக் கண்டதும் சந்திரசகேரத்துக்கு பெருமகிழ்ச்சி. பெருங்கொண்டாட்டம். குழந்தைக்குத் தோடு வரவற்றார். மூலக்கப்பதிக் கும் அந்தச் சந்திப்பு நிறைவான மகிழ்ச்சியே.

கடந்த காலத்தில் நடந்த பல விஷயங்களை இருவரும் நினைவுகூர்ந்தார்கள். இருபது ஆண்டுகளுக்கு மலோக இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததில்லை. சீராகத் தொடர்பு கொண்டதுமில்லை. ஆனால் இருவரும் ஆளையாள் நினைத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் இப்போது சந்தித்துக் கொண்டதில் இருவருக்கும் பெரும் மகிழ்ச்சி.

கொழும்பிலிருந்து கொண்டுவந்த மல்லிகை 45 ஆவது மலர் உட்பட சந்திரசகேரத்துக்கின்றன எழுத்து வந்த பொருட்களைக் கொடுத்தார் புதிது. எல்லோருமாகச் சேர்ந்து படம் எழுத்துக் கொண்டோம். சந்திரசகேரம் வீட்டிற்

கிடதைத் த மாலதைத் தனீ ரும் உபசரிப்பும நன்றாகவே இருந்தன.

அப்படியே இரவு சூதுமலையில் உள்ள சாந்தனின் வீட்டுசக்சுச் சினைறோம். “சுதந்திரராஜா நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறார். அதைவிட அவர் தனிமையில் இருக்கிறார். உதவிகள் கிடயாது. திருமணம் சிய்யவில்லை. இப்பொழுது மூதுமையில், மனங்குழம்பிய நிலையில் இருக்கிறார்” என்றார் சாந்தன். அவரை அடக்கிச் சினைறும் சாந்தன் பார்ப்பதால் அந்தத் தகவலை சாந்தனின் மலமாக அறிந்த பிபுதி என்னயையும் அழதைத்துக் கொண்டு மறுநாள் சூதந்திரராஜாவிடம் போனார். கிடவே அவுஸ்ரலேயாவில் இருந்து பிபுதியுடன் வந்திருந்த நோயல் நடசேனும் வந்திருந்தார். நடசேனுடன் இந்த நாட்களில் தான் அறிமுகமாகினேன். அவர் சனங்களின் நிலமையைப் பற்றி அறிவதிலேயே அக்கறையாக இருந்தார். சனங்களுக்கு ஏதாவது உதவ வணேடும் என்ற சிந்தனையை மூதன் மைபுடதுத்தினார்.

சூதந்திரராஜாவின் வீட்டுக்கு எங்களையே அழதைத்துச் சினைறவர், பாலதயாளனின் உறவினரான ஒரு இளஞர். இருண்டு, பிஞ்சணவன் படர்ந்த வீட்டில் தனியாளாக இருந்தார் சூதந்திரராஜா. மிகச் சிரமப்பட்டது, இறுதியில் மூருகப்பதியை அடையாளங்கண்டு கொண்டார். ஆனாலும் நினவைகள் தெளிவாக இல்லை. சிந்தனையும் குழம்பி விட்டது. முடிந்த அளவுக்குத் தன்னுடைய நிலமையைப் பற்றி சூருக்கமாகச் சொன்னார். தான் வளியிடப்பிரந்த சிறுகதைத் தொகுதியொன்றைக் கொடுத்தார்.

மூருகப்பதி சூதந்திரராஜாவுக்கு காசும் சில பொருட்களும் கொடுத்தபோது அதை வாங்குவதற்கு சூதந்திரராஜா மறுத்து விட்டார். என்றபோதும் தன்னுடைய அன்பை மன்னிலைப்படுத்தி மூருகப்பதி அவற்றை வாங்கிக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்திக் கேட்டபோது மறுப்புச் சொல்லாமல் சூதந்திரராஜா அவற்றை வாங்கிக் கொண்டார்.

இந்தப் பயணங்கள், சந்திப்புகளின் போது எங்கள் வீட்டுக்கு, சித்தாந்தன் வீட்டுக்கு என்று சில்லக் கிபிய இடங்கள்க்கு அந்த அவவசரத் தினையே மூருகப்பதி வந்து போனார். வன்னி நிலவரங்கள்கைக் கேட்டார். அகதி வாழ்க்கை, அகதி நிலையின் துயரங்களைப் பற்றி எல்லாம் பசேினோம். “எல்லாவற்றுக்காகவும் கவலைப்படவணேடிய ஒரு காலம் இது” என்று சொல்லித் துக்கப்பட்டார் பிபுதி.

மலேமும், இந்தப் பயணத்தின் போது இலங்கையில் மறேக்கொள்ள வணேடிய இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றியும் கதைத்தோம். எனினும் நரே அவகாசம் இல்லாத காரணத்தால் அதுபற்றி எதையும் திட்டமிட முடியவில்லை. என்றாலும் அடுத்த ஆண்டு நடக்கவுள்ள உலகத் தமிழ் மாநாட்டையொட்டி கிறிப்பிடத்தக்க வளியீடுகள்கைக் கொண்டுவந்தால் நல்லது என்று பசேினோம்.

இந்தப் பயணத்தின் நிறைவாக நல்லபுரர் கோவிலில் அமரந்துள்ள கல்யாண மண்டபத்தில் ஒரு சந்திப்பு நடப்பெற்றது. சிங்கை ஆழியான் தலமையில் நடப்பெற்ற இந்தச் சந்திப்பில், நாயல் நட்சேன், இராஜேஸ் வரி பாலசுப்பிரமணியம், மருகப்பதி உள்ளிட்ட புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களும் யாழ்ப்பாணத்தின் கவிஞர்கள், படபாளிகளும் பிபாலசிங்கம் புத்தகசாலையின் உரிமையாளர் ஸ்ரீ தரசிங்கும் கலந்து கொண்டனர்.

ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்குகள், அதன் தாக்கங்களைப் பற்றிய ஒரு கலந்துரையாடல் அது. கோட்பாட்டு ரீதியான விவாதங்களாக மறைகிளம்பாமல் தணிந்த நிலையில், கடந்த கால நிகழ்ச்சிப் போக்குகளைத் தொடர்தாக நடந்தது. அது தொடர்பான வாதாபிரதிவாதங்களும் இடம்பெற்றன. ஆனால், எதுவும் தெளிவான முன்வைப்புகளாக அமையவில்லை. என்றாலும் போரூக்குப்பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்புகளில் இந்தக் கலந்துரையாடல் குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத்தில் மருகப்பதி நின்ற நாட்களில் அவர் ஒரு கணமனோம் சும்மா இருந்ததில்லை. நான் நின்கைகிறேன், அவர் முன்னர் ஒரு புத்திரிகையாளனாக இருந்த படியால் (வீரகசேரியில்) அதேசுற்றுச்சூழல் போடும் துணிச்சலோடும் இப்படி எங்கேயும் பஞ்சி அலுப்பென்று இல்லாமல், ஓடிக் கொண்டும் தடிக் கொண்டும் இருக்கக் கிடையாதாக இருந்ததென்று.

தன்னுடைய உடல் நிலமையைப் பாராமல், மருந்துக் குளிசகைகளைப் போட்டுக் கொண்டும் ஓய்வின்றித் திரிந்த பிபதி அசாத் தியமானவர்தான். இருக்கும் சிறிய அவகாசங்களாக குள் தன்னுடைய நண்பர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, அவர்களைய நிகழ்ச்சி நிரல்களாக குள்ளால் தானும் இயங்கிக் கொண்டேயிருப்பதென்பது ஒரு கெட்டித் தனந்தான்.

எப்படியோ பிபதியினுடைய யாழ்ப்பாண வருகை சலனங்களையும் அலகையையும் எழுப்பியிருக்கிறது. அந்த அலையின் இயக்கம் பல்வறே அசைவுகளைக் கொண்டிருக்கிறது.

எனவே மருகப்பதி ஒரு விலகல்தான். என்றபடியால்தான் இன்று அவருடைய உதவிகளால், நபற்றுக் கணக்கான பிள்ளைகள் தொடர்ந்து பபிக்கிறார்கள். கிளிநொச்சி, மல்லதைத் தீவு என சயெற்பரப்பு விரிந்து கொண்டே போகிறது. அதுபோல இன்னும் பலவும். இவ்வளவுக்கும் பிபதி வடக்குக் கிழக்கில் பிறந்தவரல்ல. அதாவது தமிழ் மூப்பரப்பில் பிறந்து வளர்ந்தவரல்ல. அவர் பிறந்து வளர்ந்தது நீர்கொழும்பில்.

Written by - கருணாகரன் -

Thursday, 01 November 2012 19:28 - Last Updated Thursday, 01 November 2012 19:55

ஆனால், அவருடைய தாத்தா கார்த்திகேசு யாழ்ப்பாணத்தின் மாதகலசைச் சேர்ந்தவர். பிரிட்டிஸ் ஆட்சிக் காலத்து பொலிஸ் சார்ஜன்ட். தொழில் நிமித்தமாக நீர்கொழும்புக்குச் சென்றிருந்த கார்த்திகேசு தயைலம் மாவின் அழகில் மயங்கி அவரை மணந்தார். வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிக் குவெளியே பிறந்து வாழ்ந்திருந்தாலும் பிபதி யினுடைய எண்ணங்கள் வடக்குக் கிழக்கில் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களகைக் குறித்தனவாகவே உள்ளன.

நாங்கள் அகதியாக இருந்த போது அந்த நாட்களில் அவர் அன்போடும் வாங்கித்தந்த சகைக்கிள்தான் இப்பொழுது முற்றத்தில் நிற்கிறது என்று சொல்கிறான் எங்களுடைய இளைய மகன்.

பிபதி இதைப்போல இன்னும் யார் யாருக்காகவோ எல்லாவற்றையுமே செய்வதற்கு முயற்சித்துக்கொண்டிருப்பார்? அதுதான் பிபதி. அதுதான் அவருடைய சிறப்பும் இயல்பும் அடையாளமும் மனமும்.

http://pulvelii.blogspot.ca/2012/10/blog-post_31.html

பதிவுகளுக்கு அனுப்பியவர்: முருகப்பதி letchumananm@gmail.com